

В розповпі місяць. Серпня дні останні.
Докопано в городах картоплі.
Срібляста ніч на вибалки туманні
тонкий поклала росяний поплін.

Туман возліг на безшелеснім ставі,
закутав ліс аж по вершечки крон.
Царює місяць у нічній державі,
себе воздвигши на небесний трон.

На чорнім лузі неба зір отари
обскубують космічну мураву,
вцілілий сонях шапкою-радаром
промацує нічну напів'яву.

Що ти почув, дивак, серпневий сонях,
в акваріумі срібнім тишини?
Яке космічне, нам не чутне соло
Цар-місяць проспівав із вишини?

Питання і наївні, й ідилічні.
В розповні місяць. Серпень світло спить.
Між зір на першій швидкості космічній
супутник світанковий мерехтить.

І позивні його аж досвіт сонця,
коли стіка у вибалки туман,
своїм радаром ловить пізній сонях,
на весь город останній з могікан.

Отак і я в туманну ніч серпневу
між осінню і літом зупинивсь,

в цей срібний світ, у мерехтливе мево,
мов у твоє кохання, задививсь.

1969

Текст наводимо по книзі [Антологія української поезії](#) (том 6). Українська Радянська поезія. Твори поетів, які ввійшли в літературу після 1958 р. — Київ, видавництво художньої літератури «Дніпро», 1986.